Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Mîțu Gheorghe
Dosarul nr. 2ai-283/25
2-23165531-02-2ri-13112025

D E C I Z I E

06 aprilie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice
din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând, în procedură scrisă, apelul declarat de lichidatorul SRL „RV Autoradu" - Selevestru Irina, în cadrul procesului de insolvabilitate a debitorului SRL „RV Autoradu",

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 24 septembrie 2025,

emisă la cererea lichidatorului Selevestru Irina, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a debitorului insolvabil,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

În procedura Judecătoriei Chișinău sediul central, se află spre examinare cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „RV Autoradu".

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central din 20 martie 2024, a fost constatată insolvabilitatea debitorului și s-a inițiat procedura simplificată a falimentului, precum și dizolvarea SRL „RV Autoradu", cu ridicarea dreptului de administrare al administratorului statutar Radu Vitalie și desemnarea administratorului autorizat Selevestru Irina, în calitate de administrator al insolvabilității.

La 25 iunie 2025, lichidatorul SRL „RV Autoradu" - Selevestru Irina a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Radu Vitalie cu privire la atragerea la

răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil SRL „RV Autoradu”, prin încasarea din contul pârâtului a sumei creanțelor validate conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 275.877, 23 lei.

În motivarea cererii s-a indicat că în baza art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, în cazul în care sunt identificate acțiuni ce au contribuit la insolvabilitatea debitorului, instanța poate dispune ca datoriile acestuia să fie suportate de membrii organelor de conducere, inclusiv administratorul statutar.

Lichidatorul a specificat că, în acest caz, s-ar impune răspunderea subsidiară a lui Radu Vitalie pentru acțiuni precum continuarea activității debitorului, ce a condus la incapacitatea de plată și neîndeplinirea obligației de depunere a cererii de insolvabilitate conform art. 14.

Reclamantul a precizat că răspunderea membrilor organelor de conducere este o formă de răspundere civilă delictuală, ce presupune existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a unei legături de cauzalitate și a vinovăției persoanei în cauză, iar acțiunile lui Radu Vitalie s-ar înscrie în aceste condiții, având în vedere că la data adresării cererii de răspundere subsidiară, pasivul debitorului era de 275.877,23 lei.

În ceea ce privește neîndeplinirea obligației de depunere a cererii de insolvabilitate, reclamantul a invocat că potrivit art. 10 alin. (2) din Legea insolvabilității, debitorul a ajuns în incapacitate de plată la data de 09 ianuarie 2023, iar termenul de 30 de zile pentru depunerea cererii introductive a expirat la 08 februarie 2023. Prin urmare, neîndeplinirea acestei obligații atrage răspunderea subsidiară a administratorului pentru obligațiile apărute după acest termen.

Reclamantul a menționat că potrivit tabelului definitiv consolidat al creanțelor din procedura de insolvabilitate a SRL „RV Autoradu”, societatea înregistrează datorii față de mai mulți creditori și anume: SRL „Binonic Lux” – 11.722,50 lei, OCN „Prime Capital” SRL – 83.409,85 lei, SRL „Forward International” – 16.611,52 lei, Casa Națională de Asigurări Sociale – 57.484,26 lei și Serviciul Fiscal de Stat – 95.474,06 lei.

De altfel, la data de 09 ianuarie 2023, SRL „RV Autoradu” nu dispunea de mijloace suficiente pentru achitarea creanțelor exigibile, respectiv conform art. 14 alin. (2) din Legea insolvabilității, în astfel de condiții, debitorul avea obligația legală de a depune cererea introductivă în termen de 30 de zile, deci până la 08 februarie 2023.

Cu toate acestea, administratorul statutar nu a respectat această obligație legală, iar inacțiunea lui constituie faptă ilicită în sensul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, atrăgând răspunderea subsidiară pentru obligațiile născute după expirarea termenului legal.

În context, reclamantul a susținut că debitorul a continuat activitatea, deși acesta se afla în incapacitate de plată, asumându-și noi obligații fără acoperire financiară, iar după neachitarea facturii către SRL „Coffeeshop” la 10 noiembrie 2022, debitorul a încheiat la 25 noiembrie 2022 un nou contract cu SRL „Binonic Lux”.

De altfel, această conduită demonstrează lipsa de diligență și buna-credință a administratorului, fiind întrunite condițiile pentru atragerea răspunderii subsidiare a acestuia în temeiul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 24 septembrie 2025, cererea lichidatorului SRL „RV Autoradu” - Selevestru Irina cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „RV Autoradu” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitările din apel

La 25 septembrie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (1) din Legea insolvabilității*) lichidatorul SRL „RV Autoradu” - Selevestru Irina, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 24 septembrie 2025, iar la 14 noiembrie 2025, a prezentat cererea de apel motivată solicitând casarea actului judecătoresc și emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară să fie admisă integral.

În motivarea apelului, lichidatorul SRL „RV Autoradu” a reiterat aspectele reflectate în cererea de atragere la răspundere subsidiară și a menționat că contrar concluziei instanței de fond sunt incidente temeiurile prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. f) și h) din Legea insolvabilității pentru atragerea la răspundere subsidiară, respectiv continuarea unei activități ce conduce în mod vădit la incapacitate de plată și nedepunerea cererii introductive conform art. 14.

În context a menționat că din materialele cauzei rezultă că Radu Vitalie, în calitate de administrator al SRL „RV Autoradu”, a deținut funcția de conducere în ultimele 24 de luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate, întrunind astfel condițiile generale pentru atragerea răspunderii subsidiare prevăzute de art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității.

Referitor la art. 248 alin. (1) lit. f), instanța de fond a apreciat că lichidatorul nu a indicat activitatea concretă ce a condus debitorul la incapacitate de plată și nici actul prin care administratorul ar fi dispus continuarea acesteia. Totuși, lichidatorul a arătat că SRL „RV Autoradu” avea o datorie restantă de 936,57 lei față de SRL „Coffeeshop”, exigibilă la 10 noiembrie 2022 și neachitată. În pofida acestei situații, la 25 noiembrie 2022 administratorul a încheiat contractul nr. 25-11/22 cu SRL „Binonic Lux”, asumând noi obligații financiare. Prin urmare, continuarea

activității comerciale după apariția incapacității de plată s-a manifestat prin contractarea unor noi obligații în condițiile existenței unor datorii neachitate.

De asemenea, apelantul a susținut că art. 248 alin. (1) lit. f) nu impune existența unor procese-verbale, ordine sau dispoziții scrise, iar actele de continuare a activității pot fi demonstrate prin contracte, facturi și alte operațiuni comerciale, de altfel, contractul din 25 noiembrie 2022 constituie un act juridic suficient pentru a demonstra continuarea activității și agravarea stării financiare a debitorului.

Apelantul a mai subliniat că instanța de fond nu a analizat corespunzător probele administrate la dosar și anume actul de verificare din 10 mai 2024, factura emisă la 03 noiembrie 2022 cu scadența la 10 noiembrie 2022 și contractul nr. 25-11/22 din 25 noiembrie 2022.

În continuare, referitor prevederilor art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, apelantul a menționat că instanța de fond a reținut că lichidatorul nu ar fi indicat momentul apariției incapacității de plată și nici nu a demonstrat că obligațiile pentru care se solicită răspunderea subsidiară au apărut după expirarea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității.

Așadar, factura emisă de SRL „Coffeeshop” la 03 noiembrie 2022, scadentă la 10 noiembrie 2022 și neachitată, a determinat prezumarea incapacității de plată la 09 ianuarie 2023, conform art. 2 din Legea insolvabilității, iar în consecință, termenul pentru depunerea cererii introductive expira la 08 februarie 2023, însă administratorul nu a formulat o asemenea cerere.

Suplimentar a invocat că toate creanțele incluse în masa credală în sumă totală de 275.877,23 lei sunt ulterioare datei de 08 februarie 2023. Astfel, creanța SRL „Binonic Lux” a fost validată în sumă de 11.722,50 lei, creanța OCN „Prime Capital” în sumă de 83.409,85 lei și creanța SRL „Forward International” în sumă de 16.611,52 lei. De asemenea, obligațiile față de CNAS și Serviciul Fiscal de Stat au fost acumulate după expirarea termenului legal de depunere a cererii introductive.

Totodată, s-a susținut că instanța a apreciat eronat probatoriul ca fiind insuficient, deși lichidatorul a prezentat toate actele disponibile în condițiile unei contabilități incomplete.

În concluzie, apelantul a menționat că instanța nu a efectuat o analiză efectivă a probelor, a stabilit greșit situația de fapt și a aplicat eronat art. 14 alin. (3)-(4) și art. 248 alin. (1) lit. f) și h) din Legea insolvabilității.

Aprecierea instanței de apel:

Verificând hotărârea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul statuează că apelul declarat de lichidatorul SRL „RV Autoradu”, urmează a fi respins cu menținerea hotărârii primei instanțe, din considerentele ce succed.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

În conformitate cu prevederile art. 373 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

După cum rezultă din lucrările cauzei, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central din 20 martie 2024, a fost inițiată procedura simplificată a falimentului, precum și dizolvarea SRL „RV Autoradu”, cu ridicarea dreptului de administrare al administratorului statutar Radu Vitalie și desemnarea administratorului autorizat Selevestru Irina, în calitate de administrator al insolvabilității.

La caz, lichidatorul SRL „RV Autoradu” - Selevestru Irina a înaintat cerere de chemare în judecată către Radu Vitalie cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil SRL „RV Autoradu”, prin încasarea din contul pârâtului a sumei creanțelor validate conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 275.877,23 lei.

Fiind învestită cu soluționarea aspectului respectiv, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 24 septembrie 2025, cererea lichidatorului SRL „RV Autoradu” - Selevestru Irina cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „RV Autoradu” a fost respinsă ca neîntemeiată.

În materie de drept, potrivit prevederilor art. 248 alin. (1), (4)-(6) al Legii insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e) ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă

încetării plăților, de a se plăti cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14; i) comiterea cu intenție a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului. În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care și-au exercitat mandatul ori au deținut poziția ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale debitorului, s-au opus actelor sau faptelor care au cauzat insolvabilitatea sau dacă au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvabilitatea și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii. Termenul de prescripție pentru acțiunea prevăzută la alin. (1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate. În toate cazurile, asupra acțiunii prevăzute la alin. (1), instanța de insolvabilitate se pronunță prin hotărâre, care poate fi contestată cu apel de persoanele vizate în ea.

De asemenea, potrivit art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii, iar conform alin.(2) al aceleiași norme, prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

În context, conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilității, în cazul insolvabilității debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicații obligatorii pentru debitor ori care pot influența în alt mod acțiunile debitorului (insolvabilitate intenționată), aceștia poartă răspundere subsidiară solidară față de creditori în măsura în care bunurile debitorului sunt insuficiente pentru executarea creanțelor creditorilor.

Prin urmare, din analiza prevederilor art. 15 și 248 din Legea insolvabilității, reiese că în dependență de motivele apariției stării de insolvabilitate a debitorului, administratorul va purta răspundere subsidiară solidară față de creditori sau la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de asociat (fondator).

Totodată, Colegiul menționează că pentru a stabili vina și atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere și/sau de supraveghere a debitorului urmează să fie întrunite anumite condiții și anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, iar fapta să fie săvârșită cu vinovăție, iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiția că apariția stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care și-au exercitat mandatul ori au deținut poziția, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Instanța de apel remarcă faptul că răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanțelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente și concludente a următoarelor elemente esențiale: fapta ilicită, vinovăția, legătura cauzală dintre faptă și urmările provocate.

Prin urmare, aceste condiții generale și speciale ale răspunderii civile delictuale și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deținut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247 alin. (2) din Legea insolvabilității la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

În context, din sensul dispozițiilor menționate, se subînțelege că pentru apariția răspunderii delictuale este necesar un fapt juridic. Acest rol îl îndeplinește temeiul răspunderii delictuale. Temeiul răspunderii delictuale îl constituie componența delictului civil, care la rândul său include: prejudiciu, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, și vinovăția. Acestea reprezintă condițiile generale de antrenare a răspunderii delictuale, iar lipsa unei condiții, potrivit regulii generale, exclude răspunderea delictuală, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege, când răspunderea delictuală se poate angaja și în lipsa unor condiții.

Astfel, legiuitorul identifică că pentru ca instanța de insolvabilitate să se pronunțe asupra antrenării răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitorului, prin cererea de atragere la răspundere subsidiară, trebuie să se dovedească condițiile întrunirii elementelor răspunderii civile delictuale și anume: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția.

Prin urmare, este de menționat că pentru intervenția răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitorului, condițiile enumerate supra, trebuie întrunite cumulativ, iar lipsa uneia conduce la lipsa răspunderii membrilor organelor de conducere care au contribuit la apariția stării de insolvabilitate a debitorului.

Contextual, potrivit art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Instanța de apel reține că solicitând atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a SRL „RV Autoradu”, în persoana lui Radu Vitalie, lichidatorul și-a întemeiat cererea în baza prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, făcând trimitere la: lit. f) - dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată și lit. h) - nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14.

Așadar, cu referire la argumentul formulat de lichidatorul SRL „RV Autoradu” - Selevestru Irina pentru tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „RV Autoradu”, în temeiul prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității, instanța de apel menționează că pentru admiterea cerințelor prin prisma normei citate, se impune drept necesară stabilirea unor circumstanțe esențiale și anume: momentul inițial și cel final în limitele cărora a avut loc continuarea activității întreprinderii insolvabile, actele de dispoziție în virtutea cărora expres a fost desfășurată în continuare activitatea aducătoare de prejudiciu întreprinderii de referință, legătura cauzală între activitatea desfășurată și prejudiciul sub formă de incapacitate de plată a debitorului, intenția de a aduce întreprinderea la incapacitate de plată, incidența termenul de prescripție extinctivă.

Potrivit prevederilor art. 5 din Legea cu privire la societățile cu răspundere limitată, societățile se constituie în scopul exercitării oricărei activități lucrative neinterzise de lege, iar conform art. 72 alin. (1) și (5) din Legea citată, administratorul este obligat să gestioneze societatea astfel încât scopurile, pentru care aceasta a fost constituită, să fie realizate cât mai eficient. În exercitarea atribuțiilor sale, administratorul va da dovadă de diligență și loialitate.

La caz, Curtea de apel reține că lichidatorul ar fi remarcat continuarea activității SRL „RV Autoradu”, după apariția indiciilor de insolvabilitate, perioadă în care administratorul debitorului a încheiat alte contracte cu persoane juridice și a acumulat datorii.

Totuși, contrar susținerilor apelantului, examinând înscrisurile relevante aspectului de a atragere la răspundere subsidiară nu pot fi reținute, deoarece pentru a demonstra elementele cumulative necesare antrenării răspunderii subsidiare prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității, simpla existență a unei creanțe neachitate în sumă de 936,57 lei față de SRL „Coffeeshop”, scadentă la 10 noiembrie 2022, nu constituie prin ea însăși dovada incapacității de plată a debitorului.

De altfel, întârzierea la executarea unei obligații contractuale izolate nu echivalează automat cu starea de insolvabilitate și nu conturează concluzia că societatea debitoare era lipsită de posibilitatea de a-și onora obligațiile exigibile în general.

Mai mult ca atât, instanța de apel subliniază că stabilirea incapacității de plată presupune analiza situației financiare globale a debitorului, inclusiv a patrimoniului, a activelor disponibile, a rulajelor financiare, a creanțelor de încasat și a altor indicatori relevanți care descriu situația economică reală a întreprinderii la momentul pretins al survenirii insolvabilității, or, asemenea circumstanțe nu au putut fi elucidate din împrejurările cauzei.

De asemenea, instanța de apel menționează că încheierea la 25 noiembrie 2022 a Contractului nr. 25-11/22 cu SRL „Binonic Lux" nu demonstrează, în sine, continuarea unei activități ce conducea în mod vădit la incapacitate de plată, respectiv în activitatea comercială curentă, asumarea unor noi obligații contractuale reprezintă o operațiune economică obișnuită, iar pentru a fi incident art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității era necesar să se demonstreze că la data încheierii contractului, administratorul cunoștea existența unei stări obiective de incapacitate de plată și în pofida acesteia, a continuat activitatea în mod culpabil.

De rând cu aceasta, nici facturile fiscale, actele de verificare sau celelalte înscrisuri depuse nu relevă o asemenea împrejurare, deoarece aceste documente nu conțin date cu privire la situația financiară a societății, disponibilitățile bănești, nivelul activelor, gradul de îndatorare sau imposibilitatea obiectivă de executare a obligațiilor asumate, iar în lipsa unor asemenea elemente, concluzia că administratorul a continuat activitatea în condiții evidente de incapacitate de plată reprezintă o simplă presupunere.

În context, instanța susține că apelantul nu a demonstrat existența raportului de cauzalitate dintre conduita imputată administratorului și starea de insolvabilitate a debitorului, deoarece probele invocate confirmă existența unor datorii comerciale, dar nu susțin concluzia că acestea au fost generate printr-o conduită ilicită a administratorului și nici că anume încheierea contractului cu SRL „Binonic Lux" sau SRL „Coffeeshop" a provocat ori a agravat insolvabilitatea societății.

De menționat este că răspunderea subsidiară prevăzută de art. 248 din Legea insolvabilității are caracter excepțional și nu poate fi angajată exclusiv în baza existenței unor datorii sau a eșecului activității economice, iar pentru atragerea acesteia este necesară dovedirea cumulativă a faptei ilicite, a prejudiciului, a raportului de cauzalitate și a vinovăției persoanei vizate, ceea ce în cauza de față, nu a fost demonstrat.

Complementar, instanța de apel atestă că la caz nu sunt întrunite nici condițiile art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, pentru atragerea la răspundere

subsidiară a organului de conducere a debitorului SRL „RV Autoradu”, or reieșind din prevederile art. 14 din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cererea introductivă în termen de 30 de zile din momentul apariției incapacității de plată, iar neîndeplinirea acestei obligații atrage răspunderea subsidiară a persoanei care reprezintă debitorul, pentru obligațiile apărute ulterior expirării termenului legal.

La caz, deși lichidatorul a susținut că incapacitatea de plată ar fi apărut la 09 ianuarie 2023 în baza neachitării unei facturi scadente la 10 noiembrie 2022, însă cererea introductivă a fost depusă abia la 20 noiembrie 2023, totuși instanța de apel atestă că potrivit art. 2 din Legea insolvabilității, incapacitatea de plată reprezintă o stare financiară caracterizată prin imposibilitatea executării obligațiilor pecuniare exigibile și trebuie apreciată prin raportare la situația financiară generală a debitorului. Existența unei creanțe neachitate nu este suficientă pentru a stabili cu certitudine apariția acestei stări.

Astfel, instanța de apel susține că la înscrisurile din dosar nu au fost prezentate documente contabile, extrase bancare, bilanțuri, situații financiare sau alte probe care să permită stabilirea momentului exact al survenirii incapacității de plată, iar în lipsa acestei date, nu poate fi determinat nici momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile prevăzut de art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității și, implicit, nu poate fi reținută încălcarea obligației de depunere a cererii introductive.

Mai mult, este notabil faptul că apelantul nu a demonstrat că suma de 275.877,23 lei reprezintă exclusiv obligații apărute după expirarea termenului prevăzut de art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității, respectiv indicarea creditorilor și a cuantumului creanțelor nu substituie obligația de a demonstra data concretă a nașterii fiecărei obligații și legătura cauzală dintre nedepunerea cererii introductive și acumularea acestor datorii.

Prin urmare, în cazul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nu este suficientă constatarea omisiunii depunerii cererii introductive, ci este necesară demonstrarea obligațiilor născute după expirarea termenului legal și a raportului de cauzalitate dintre această inacțiune și prejudiciul invocat.

Cu toate acestea, elemente similare celor expuse supra nu au fost prezentate, fapt ce determină Colegiul să constate că criticile formulate de apelant reprezintă în esență o interpretare proprie a materialului probator, fără demonstrarea unei erori de fapt sau de drept care să justifice reformarea hotărârii, de altfel, apelantul nici în instanța de apel nu a prezentat argumente și probe noi capabile să răstoarne concluziile primei instanțe.

În altă ordine de idei, instanța de apel menționează că răspunderea reglementată de dispozițiile art. 248, așa cum rezultă din interpretarea textului de

lege menționat, are o natură juridică delictuală, care presupune îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 1998 Cod civil.

Respectiv, pentru a stabili culpa și a atrage la răspundere subsidiară membrii organelor ce conducere și/sau de supraveghere a societății debitoare, urmează să fie întrunite condiții speciale și anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, precum și fapta să fie săvârșită cu vinovăție și in interesul personal al făptuitorului.

În acest sens, dispozițiile din Codul civil consemnează că cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

De asemenea, este de menționat că prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate și vinovăția, sunt elemente esențiale și care trebuie dovedite, prin probe convingătoare de către administratorul insolvabilității/lichidatorul debitorului, împlinirea cumulativă a condițiilor fiind o condiție obligatorie pentru atragerea răspunderii patrimoniale respective. Simplele afirmații, nedovedite, nu pot fundamenta admiterea cererii de atragere a răspunderii subsidiare.

Prin urmare, pentru intervenția răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitorului, condițiile sus-enumerate trebuie întrunite cumulativ, iar lipsa uneia conduce la imposibilitatea angajării răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere care au contribuit la apariția stării de insolvabilitate a debitorului.

Caracterul special al reglementărilor invocate supra constă în aceea că aprecierea culpei persoanei chemate să răspundă subsidiar trebuie făcută *in concreto*, cerându-se o cauzalitate specifică între faptă și prejudiciu, respectiv faptele enumerate, în măsura în care au fost săvârșite culpabil și au cauzat un prejudiciu, să fi fost în măsură să contribuie la ajungerea debitorului în stare de insolvabilitate.

Norma prevăzută la art. 248 din Legea insolvabilității, nu instituie o răspundere obiectivă pentru prejudiciu, reprezentând totalul creanțelor creditorilor participanți la procedura de insolvabilitate, ci o răspundere în care faptele imputate trebuie dovedite, atât în fapt cât și în drept, sub aspectul condițiilor generale ale răspunderii civile delictuale reglementate de dispozițiile art. 1998 Cod civil, cât și sub aspectul condițiilor speciale prevăzute în textul legii pentru fiecare din faptele enumerate la art. 248, condițiile generale ale răspunderii delictuale urmând a dobândi particularități specifice în funcție de cazul reglementat concret în textul legii.

Cu toate acestea, simplul fapt al existenței datoriei față de creditori, nu poate fi reținută drept circumstanță esențială care să determine momentul survenirii incapacității de plată a societății debitoare, deoarece, reieșind din prevederile Legii

insolvabilității, incapacitatea de plată poate fi apreciată doar prin raportarea la întreaga situație patrimonială a întreprinderii, inclusiv existența de creanțe față de persoane terțe, dispunerea de bunuri imobile și/sau mobile, existența de mijloace financiare în casierie sau pe conturile bancare deținute în instituții financiare, etc, or, asemenea circumstanțe nu derivă din declarațiile apelanților și nu au fost stabilite de instanță în baza probelor prezentate.

Așadar, în contradictoriu cu argumentele apelantului despre aluzia de culpă a organului de conducere în raport cu activitatea SRL „RV Autoradu", instanța de apel constată că nu s-a făcut dovada că apariția stării de insolvabilitate a debitorului este imputabilă pârâților, iar probele administrate nu confirmă existența unor acțiuni sau inacțiuni concrete care să se încadreze în ipotezele art. 248 alin. (1) lit. f) și h) din Legea insolvabilității.

Colegiul mai notează că membrii organelor de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârșirea unor fapte cu caracter ilicit, astfel că în practică există tendința de a califica această formă a răspunderii ca având caracter delictual în toate situațiile.

Concluzionând în acest sens, Colegiul notează că din sensul prevederilor legale citate supra, se poate deduce că cererea de chemare în judecată formulată în scopul antrenării răspunderii membrilor organelor de conducere, precum și a altor persoane care prin activitatea lor au contribuit la ajungerea persoanei juridice în stare de insolvabilitate, trebuie să cuprindă în mod expres identificarea exactă a acestor persoane, faptele pentru care sunt considerate a fi responsabile, precum și dovezile pe care se sprijină cererea, în sensul art. 118 din Codul de procedură civilă.

Analizând situația de fapt din speța dată, în raport cu probele anexate la dosar, Colegiul menționează că concluzia primei instanțe despre necesitatea respingerii cererii cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului insolvabil este justă, având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită, în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă. Actul de dispoziție al instanței de insolvabilitate a fost adoptat cu respectarea normelor de procedură și cu aplicarea corectă a normelor de drept material.

În altă ordine de idei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

Față de cele ce preced, Colegiul judiciar ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de lichidatorul SRL „RV Autoradu” și a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 24 septembrie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, art. art. 385 lit. a), 389-390, 394 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de lichidatorul SRL „RV Autoradu” - Selevestru Irina.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 24 septembrie 2025, în cadrul procesului de insolvabilitate a debitorului SRL „RV Autoradu”, emisă la cererea lichidatorului Selevestru Irina, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere a debitorului insolvabil.

Decizia este definitivă și irevocabilă din momentul pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei